

3 Ιανουαρίου 2023

Τά σημάδια τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεό. Ἁγίου Τύχωνος τοῦ Ζάντονσκ

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ἄς δοῦμε ποιὰ εἶναι τὰ σημάδια τῆς ἀγάπης μας πρὸς τὸν Θεό, γιὰ νά μὴν ἔχουμε ψεύτικη ἰδέα γιὰ τὴν ἀγάπη αὐτή. Γιατί σέ τίποτε ἄλλο δέν ἀπατᾶται ὁ ἄνθρωπος, ὅσο στό θέμα τῆς ἀγάπης. Τά σημάδια τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης εἶναι τὰ ἑξῆς:

Ἡ τήρηση τῶν ἐντολῶν Του

Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος καθορίζει καί λέει: «Ὁ ἔχων τὰς ἐντολάς Μου καί τηρῶν αὐτάς, ἐκεῖνος ἐστὶν ὁ ἀγαπῶν Με» (Ἰω. 14, 21). Ὅποιος ἀγαπάει εἰλικρινά τόν Θεό, προσπαθεῖ νά φυλάγεται ἀπ' ὅσα δέν ἀρέσουν σ' Ἐκεῖνον καί ἀγωνίζεται νά ἐφαρμόζει ὅσα Ἐκεῖνος ἀγαπάει. Γι' αὐτό ἐκτελεῖ τίς ἅγιες ἐντολές τοῦ Κυρίου. Ἐπόμενο ἐῖναι λοιπόν νά μὴν ἔχουν ἀγάπη πρὸς τόν Θεό ὅσοι χριστιανοί δέν δείχνουν ἐνδιαφέρον γιά τίς ἐντολές Του. Σ' αὐτούς συγκαταλέγονται καί οἱ κακοποιοί, ὅσοι βλάπτουν τούς ἄλλους μέ ποικίλους τρόπους, οἱ ἄσωτοι, οἱ μοιχοί, οἱ αἰσχροί, οἱ κλέφτες, οἱ ἄρπαγες, οἱ ληστές, οἱ ἄδικοι...

Σ' αὐτούς συγκαταλέγονται οἱ πονηροί, οἱ δόλιοι, οἱ γόητες, οἱ ἀπατεῶνες καί οἱ ὑποκριτές. Σ' αὐτούς συγκαταλέγονται ἀκόμα οἱ μάγοι κι' ἐκεῖνοι πού τούς φωνάζουν στά σπίτια τους καί γενικά ὅλοι οἱ παράνομοι. Αὐτοί, ὅπως δέν ἀγαποῦν τόν νόμο τοῦ Θεοῦ, ἔτσι δέν ἀγαποῦν κι' Αὐτόν τόν ἴδιο. Αὐτοί ἀγαποῦν τόν ἑαυτό τους καί τά πάθη τους, καί ὄχι τόν Θεό καί τόν ἅγιο νόμο Του.

Ἡ πνευματική χαρά

Φανερό δεῖγμα τῆς ἀγάπης μας πρὸς τόν Θεό εῖναι καί ἡ χαρά τῆς καρδιᾶς μας. Γιατί εῖναι φυσικό νά αἰσθανόμαστε χαρά γιά ὅ,τι ἀγαπᾶμε. Ἔτσι καί ἡ ἀγάπη μας πρὸς τόν Θεό, χωρίς τή χαρά δέν μπορεῖ νά νοηθεῖ. Ὅσες φορές ὁ ἄνθρωπος νιώθει στήν καρδιά του τή γλυκύτητα τῆς ἀγάπης γιά τόν Θεό, τόσες φορές καί πλημμυρίζει ἀπό χαρά.

Ὅπως τό μέλι εὐφραίνει τή γεύση μας, ἔτσι καί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ χαροποιεῖ τήν

καρδιά μας, γιατί γευόμαστε και βλέπουμε «ὅτι χρηστός ὁ Κύριος» (ψαλμ. 33, 9). Αὐτή ἡ χαρά γιά τόν Θεό φαίνεται σέ πολλά σημεῖα τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί πολύ περισσότερο στούς ἱερούς ψαλμούς. Αὐτή ἡ πνευματική, ἡ οὐράνια χαρά εἶναι ἡ πρόγευση τῆς χαρᾶς πού θ' ἀπολαύσουμε στήν αἰώνια ζωή.

Ἡ ἀποταγή τοῦ κόσμου

Ὅποιος ἀγαπάει ἀληθινά τόν Θεό μόνο πρός Αὐτόν στρέφεται, καί ἀποστρέφεται τόν κόσμο καί ὅλα τά τοῦ κόσμου. Τήν τιμή, τήν δόξα, τόν πλοῦτο καί ὅλες τίς ἀναπαύσεις του, πού τά ἐπιζητοῦν οἱ «υἱοί τοῦ αἰῶνος τούτου», τά λογαριάζει γιά ἕνα μηδενικό.

Αὐτόν τόν ἱκανοποιεῖ ὁ Ἕνας, ὁ Θεός, τό ἄκτιστο ἀγαπημένο Του Ἁγαθό. Μόνο στόν Θεό βρίσκει ἀπόλυτη τιμή, δόξα, πλοῦτο καί ἀνάπαυση. Γι' αὐτόν ὁ Θεός εἶναι ὁ πολυτιμότερος μαργαρίτης, μπροστά στόν Ὅποιο ὅλα τά ἄλλα ἔχουν μικρή ἀξία.

Αὐτός τίποτα δέν ἐπιθυμεῖ, οὔτε στόν οὐρανό οὔτε στή γῆ, παρά μόνο τόν Θεό. Τέτοιου εἴδους ἀγάπη ἐκφράζουν τά λόγια τοῦ ψαλμοῦ: «Τί γάρ μοι ὑπάρχει ἐν τῷ οὐρανῷ καί παρά Σοῦ τί ἠθέλησα ἐπί τῆς γῆς; Ἐξέλιπεν ἡ καρδιά μου καί ἡ σὰρξ μου, ὁ Θεός τῆς καρδίας μου καί ἡ μερίς μου ὁ Θεός εἰς τόν αἰῶνα» (Ψαλμ. 72, 25-26). Τήν τροφή, τό ποτό, τά ροῦχα τά χρησιμοποιεῖ γιά τίς ἀνάγκες του μόνο καί ὄχι γιά ἡδονή.

Ὅποιος ἀγαπάει τόν κόσμο δέν ἀγαπάει τό Θεό, σύμφωνα μέ τή μαρτυρία τοῦ Ἀποστόλου: «Ἐάν τις ἀγαπᾷ τόν κόσμον, οὐκ ἐστίν ἡ ἀγάπη τοῦ Πατρός ἐν αὐτῷ» (Α΄ Ἰω. 2, 15). Τέτοιοι εἶναι ὅσοι θέλουν νά ζοῦν στή ζωή αὐτή μέ πολυτέλεια, νά κατοικοῦν σέ βίλες, νά περνοῦν μέ πλούσιες ἄμαξες, νά ντύνονται μέ βαρύτιμα ροῦχα, νά δοξάζονται καί νά τιμοῦνται ἀπ' ὅλους. Αὐτοί ἔχουν σαρκικό φρόνιμα, φιλοδοξία καί ἐγωισμό, δηλαδή ὅ,τι ἐχθρεύεται ὁ Θεός.

Ἡ μνήμη Θεοῦ

Ὅποιος ἀγαπάει πραγματικά τόν Θεό, Τόν ἔχει ἀδιάκοπα στή μνήμη του· Αὐτόν, τήν ἀγάπη Του καί τίς εὐεργεσίες Του. Τό βλέπουμε καί στήν ἀγάπη μεταξύ τῶν ἀνθρώπων. Τόν ἄνθρωπο πού ἀγαπᾶμε, τόν σκεφτόμαστε συχνά. Παρόμοια συμβαίνει καί μέ τήν ἀγάπη μας πρός τόν Θεό. Ὅποιος Τόν ἀγαπάει, Τόν σκέφτεται συχνά, ἀναπαύεται κοντά Του καί σ' Αὐτόν στρέφεται μέ θαυμασμό. Γιατί ὅπου εἶναι ὁ θησαυρός του, ἐκεῖ εἶναι καί ἡ καρδιά του (Ματθ. 6, 21). Γι' αὐτόν ὁ ἀτίμητος καί πολυαγαπημένος του θησαυρός εἶναι ὁ Θεός. Ἔτσι καί ἡ καρδιά του βρίσκεται πάντα κοντά στόν Κύριο. Καί ἡ καρδιά, πού εἶναι ξέχειλη ἀπό ἀγάπη πρός τόν Θεό, φανερώνει καί ἐξωτερικά τά σημεῖα τῆς ἀγάπης της. Ὅσοι ξεχνοῦν τόν Θεό, δέν Τόν ἀγαποῦν. Ἡ λησμοσύνη εἶναι φανερή ἀπόδειξη ὅτι λείπει ἡ ἀγάπη. Ὅποιος ἀγαπάει, δέν μπορεῖ νά ξεχάσει αὐτόν πού ἀγαπάει.

Τό μαρτυρικό πνεῦμα

Δύο πρόσωπα πού αγαπιούνται, θέλουν νά βρίσκονται παντοτινά άχώριστα. Πολλοί βέβαια χριστιανοί έπιθυμοϋν νά είναι μαζί μέ τόν Χριστό δοξασμένοι, αλλά δέν θέλουν νά είναι μαζί Του καί στήν άτίμωση καί στό σταυρό. Προσεύχονται νά κληρονομήσουν τή βασιλείά Του, αλλά δέν θέλουν νά ύποφέρουν μαζί Του. Έτσι φανερώνουν ότι ή καρδιά τους δέν είναι ειλικρινής καί ότι δέν αγαποϋν άληθινά τόν Χριστό. Καί, για νά ποϋμε τήν άλήθεια, αγαποϋν περισσότερο τόν έαυτό τους παρά τόν Χριστό. Γι' αυτό ό Κύριος λέει: «Καί ός οϋ λαμβάνει τόν σταυρόν αύτοϋ καί άκολουθεϊ όπίσω Μου οϋκ έστι Μου άξιος» (Ματθ. 10, 38). Ό πραγματικός φίλος μας φαίνεται στή δυστυχία μας. Έτσι καί ό άνθρωπος πού αγαπάει πραγματικά τό Χριστό: Στόν κόσμο αύτό συμπορεύεται μέ τό Χριστό. Η καρδιά του προσκολλάται σ' Αύτόν. Υπομένει μαζί Του άγόγγυστα τά πάθη καί τό σταυρό. Καί θά είναι στήν αίωνιότητα άχώριστα πιά κοντά Του. Ό άνθρωπος αύτός λέει άπ' τήν καρδιά του: «Έμοί δέ τό προσκολλάσθαι τῷ Θεῷ άγαθόν έστι» (ψαλμ. 72, 28).

Η άγάπη στόν πλησίον

Δείγμα τής άγάπης μας πρός τόν Θεό είναι ή άγάπη μας πρός τόν πλησίον. Όποιος αγαπάει ειλικρινά τόν Θεό, αύτός αγαπάει καί τόν πλησίον του. Όποιος αγαπάει πολύ ένα πρόσωπο, αγαπάει καί εκείνον πού συνδέεται μ' αύτό. Η πηγή τής άγάπης πρός τόν πλησίον είναι ή άγάπη πρός τό Θεό. Καί αντίστροφα, ή άγάπη πρός τόν Θεό φαίνεται άπό τήν άγάπη πρός τόν πλησίον. Είναι φανερό λοιπόν ότι όποιος δέν αγαπάει τόν πλησίον του, δέν αγαπάει καί τόν Θεό, όπως διδάσκει ό Απόστολος: «Έάν τις είπη ότι αγαπῶ τόν Θεόν, καί τόν άδελφόν αύτοϋ μισεϊ, ψεύστης έστιν· ό γάρ μή αγαπῶν τόν άδελφόν αύτοϋ όν έώρακε, τόν Θεόν, Όν οϋχ έώρακε πῶς δύναται αγαπᾶν; Καί ταύτην τήν έντολήν έχομεν άπ' Αύτοϋ, ίνα ό αγαπῶν τόν Θεόν αγαπᾶ καί τόν άδελφόν αύτοϋ» (Α' Ίω. 4, 20-21).

Αυτά είναι τά σημάδια τής άγάπης μας πρός τό Θεό.

Άγαπητοί χριστιανοί, άς αποστραφοϋμε τή ματαιότητα τοϋ κόσμου. Άς καθαρίσουμε τήν καρδιά μας μέ τή μετάνοια καί τή συντριβή, για νά κατοικήσει μέσα μας ή άγάπη τοϋ Θεοϋ.

«Ό Θεός άγάπη έστι, καί ό μένων έν τῇ άγάπῃ έν τῷ Θεῷ μένει καί ό Θεός έν αύτῷ» (Α' Ίω. 4, 16).

Ό Θεός είναι τό ύψιστο Άγαθό, άπό τό όποιο πηγάζουν όλα τά άγαθά καί ή μακαριότητα.

Χωρίς τόν Θεό κάθε εύτυχία είναι καταραμένη καί φτωχή, ή ζωή θάνατος, ή χαρά καί ή γλυκύτητα πίκρα. Μέ τόν Θεό καί ή δυστυχία είναι εύτυχία, ή φτώχεια πλοϋτος, ή άδοξία δόξα, ή άτιμία τιμή, οι δοκιμασίες γεμάτες παρηγοριά. Χωρίς τόν Θεό δέν είναι δυνατόν νά ύπάρξει άληθινή άνάπαυση, ειρήνη καί παρηγοριά.

Γι' αύτό, νά Τόν αγαπᾶς σάν τό πιό μεγάλο σου άγαθό καί τήν πραγματική σου

μακαριότητα.

Νά Τόν αγαπᾶς πάνω ἀπό κάθε δημιούργημα. Περισσότερο ἀπό τόν πατέρα σου καί τή μητέρα σου, τή γυναίκα καί τά παιδιά σου. Πάνω καί ἀπό τόν ἴδιο τόν ἑαυτό σου. Σ' Αὐτόν καί μόνο νά δώσεις τήν καρδιά σου, καί πιό πολύ ἀπό κάθε τί, Αὐτόν μόνο νά ἐπιθυμεῖς καί νά ποθεῖς. Γιατί ὁ Θεός εἶναι ἡ αἰώνια εὐτυχία σου, τό αἰώνιο ἀγαθό σου. Χωρίς Αὐτόν οὔτε στόν παρόντα κόσμο οὔτε στό μέλλοντα ὑπάρχει ζωή καί εὐτυχία.

Κάθε δημιούργημα τοῦ Θεοῦ εἶναι καλό, ἀλλά ὁ Δημιουργός εἶναι ἀσύγκριτα καλύτερος. Ἀγάπα λοιπόν καί ζήτα αὐτό τό ἴδιο Ἀγαθό, τό μόνο ἀθύπαρκτο, ἄναρχο, αἰώνιο, πανταχοῦ παρόν καί ἀναλλοίωτο, ἀπό τό ὁποῖο πλάστηκαν ἀριστοτεχνικά ὅλα τά δημιουργήματα.

Τέλος καί τῷ Θεῷ δόξα!

ΑΓΑΠΑΣ ΤΟΝ ΘΕΟ;

Ἀπό τό βιβλίο «Πορεία πρὸς τόν οὐρανό»

Ἁγίου Τύχωνος τοῦ Ζάντονσκ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ

ΩΡΩΠΟΣ ΑΤΤΙΚΗ